

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **N.K. Praha s.r.o.**, se sídlem Praha 9, Oderská 333, zast. JUDr. Pavlem Čížkovským, advokátem, se sídlem AK Praha 1, Václavské nám. 18, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18.9.2012, č.j.: 13179/12-1200-106947

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 9 dne 14.9.2009 pod č.j. 262728/09/009513104904, kterým byla dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 1 265 940,- Kč.

V odůvodnění Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zrekapitulovalo průběh daňového řízení a mimo jiné konstatovalo, že správce daně ve Zprávě o kontrole uvedl, že žalobce porušil ust. § 24 odst. 1 a ust. § 23 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., neboť neprokázal, že se v případě nákladů ve výši 4 800 210,- Kč jedná o náklady vynaložené na dosažení,

zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobce podle správce daně zahrnul do nákladů ovlivňujících základ daně z příjmů částku v celkové výši 4 800 210,- Kč, kterou zaúčtoval na účet 548 (ostatní provozní náklady) na základě přijatých faktur od dodavatele společnosti SAFAS PRAHA s.r.o. v likvidaci (dále jen „společnost SAFAS“) č. 2005005 ze dne 19.8.2005, č. 2005008 ze dne 21.9.2005, č. 2005010 ze dne 23.9.2005, č. 2005011 ze dne 30.9.2005, č. 2005013 ze dne 10.10.2005, č. 2005015 ze dne 17.10.2005, č. 2005016 ze dne 26.10.2005, č. 2005017 ze dne 11.11.2005, č. 2005019 ze dne 18.11.2005, č. 2005020 ze dne 28.11.2005, č. 2005021 ze dne 12.12.2005 a č. 2005022 ze dne 23.12.2005 (evidovaných u žalobce pod č. FP2005/99, FP 2005/106, FP20005/107, FP2005/109, FP2005/115, FP2005/118, FP2005/129, FP2005/130, FP2005/141, FP2005/152 a FP2005/162). Z uvedených dokladů je zřejmé, že se jedná o fakturaci části sjednané odměny za vymáhání a spravování pohledávky KWW s.r.o. na základě obstaravatelské smlouvy. V daňovém řízení bylo zjištěno, že se jedná o vymození pohledávky od společnosti Kalwalzwerk Králův Dvůr s.r.o. v likvidaci (dále jen „společnost KWW“).

Odvolací orgán poukázal na skutečnost, že dle smlouvy o obstarání věci ze dne 1.11.2003, uzavřené mezi žalobcem a společností SAFAS, měla společnost SAFAS zajistit pro žalobce vymáhání a spravování souboru pohledávek společnosti Královodvorské železářny Válcovna za studena s.r.o. v likvidaci, který žalobce nabyl do vlastnictví vydražením. Pohledávka za společností KWW činila 9 057 635,13 Kč. Tato pohledávka byla žalobci postupně hrazena v období od prosince 2003 do září 2005. Dle výpisu z bankovního účtu byla uhrazena částka ve výši 9 057 635,13 Kč, částka ve výši 7 000,- Kč zůstala neuhradena. Dle bodu II. smlouvy o obstarání věci měla převzít společnost SAFAS, coby obstaravatel, v den podpisu této smlouvy soubor pohledávek se všemi potřebnými doklady, a dále se společnost SAFAS zavázala zajistit jeho spravování a vymáhání. Za tyto služby jí dle bodu V. předmětné smlouvy měla náležet odměna ve výši 53 % z vymožené částky, která měla být uhrazena po připsání vymožené částky na účet žalobce. Společnost SAFAS měla služby poskytnout nejpozději do 31.12.2005.

Jak žalovaný dále uvedl, dožádáním ze dne 16.7.2007 požádal správce daně místně příslušného správce daně společnosti SAFAS (Finanční úřad pro Prahu 5) o provedení místního šetření u této společnosti a o zjištění, zda společnost SAFAS má zahrnutý ve svém účetnictví předmětné faktury, zda tyto faktury uhradila, zda uzavřela smlouvu o obstarání věci se žalobcem a kým byla tato smlouva podepsána a zda daňový subjekt může doložit podklady k výši vymožené částky, případně podklady týkající se spravování pohledávky společnosti KWW. Z odpovědi na dožádání vyplynulo, že společnost SAFAS je na adrese sídla nekontaktní, písemnosti jsou jí doručovány veřejnou vyhláškou. Daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2005 a rok 2006 nebylo podáno. Dle sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha 3 byl ukončen společníkům této společnosti pobyt na území České republiky – panu A. S. dne 14.4.2002, panu R. S. dne 5.11.2005 a panu N. S. dne 21.11.2005. Jednatelce společnosti SAFAS paní N. S., byl ukončen pobyt dne 1.12.2005.

Dne 11.4.2008 byla správci daně doručena od Finančního úřadu pro Prahu 4 odpověď na dožádání týkající se společnosti KWW. Z odpovědi vyplynulo, že likvidátorovi společnosti Ing. P. P. se nepodařilo zjistit, které konkrétní osoby se na obchodu podílely a dle jeho sdělení si ani bývalí zaměstnanci, kteří vedli účetnictví, na podrobnosti tohoto obchodního případu již nevzpomněli. Ing. P. měl za to, že se jednalo o dohodu na úrovni statutárních zástupců obou společností. V odpovědi na dožádání bylo dále uvedeno, že místně příslušný správce daně nenalezl při místním šetření žádné písemnosti, které by se týkaly spolupráce se žalobcem. Likvidátor společnosti předložil pouze splátkové kalendáře, jedná se o výpisy z PC, které nejsou opatřeny podpisy a nekompletní bankovní výpisy a pokladní doklady.

Dále se pak odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval námitkami uvedenými v odvolání žalobce a jeho doplnění a ve vyjádření ze dne 6.10.2011. Ke svědecké výpovědi Bc. Ř., bývalého zaměstnance společnosti KWW finanční ředitelství mimo jiné uvedlo, že svědecké výpovědi Bc. Ř. neprokazují, že společnost SAFAS v období od listopadu 2003 do září 2005 vymáhala u společnosti KWW pohledávku pro žalobce a prováděla její správu a že výsledkem této činnosti bylo postupné zaplacení částky 9 057 635,13 Kč. Svědecké výpovědi jmenovaného podle žalovaného svědčí pro závěr, že splacení pohledávky nebylo důsledkem vymáhací činnosti uskutečňované společností SAFAS, nýbrž důsledkem jednání mezi společnostmi KWW a žalobcem. K tomuto závěru žalovaný dospěl i ze svědecké výpovědi Dipl. Ing. H.

Odvolací orgán také shledal, že ani Ing. J., jehož svědeckou výpověď navrhl zmocněný zástupce žalobce v odvolacím řízení, nepotvrdil, že by v období, kdy zastával funkci jednatele společnosti KWW (od 10.1.2002 do 30.4.2004), vymáhala pohledávku společnosti KWW nějaká vymahačská společnost. Ke společnosti SAFAS uvedl, že ji nezná.

Ke svědecké výpovědi jednatelky žalobce JUDr. K. odvolací orgán uvedl, že svědkyně přijetí věcného plnění od společnosti SAFAS sice potvrdila, ale její výpověď byla značně obecná, přestože svědkyně zastávající funkci jednatele žalobce měla najmout tuto společnost, sjednat s ní o výši odměny a další podmínky, předávat a přebírat podklady ke správě a vymáhání pohledávek, přijímat informace o průběhu vymáhání. Odvolací orgán svědeckou výpověď JUDr. K. uzavřel s tím, že nekoresponduje se svědeckou výpovědí Mgr. M., účetní žalobce. Mgr. M. ve své výpovědi uvedla, že název společnosti SAFAS zná pouze z dokladů, paní S. nezná a nepřišla do kontaktu s žádnými osobami z této společnosti. Vypověděla, že vystavovala pouze pokladní doklady. V rozporu s tvrzením JUDr. K. uvedla, že tak činila až na základě příjmových pokladních dokladů od společnosti SAFAS. Podle žalovaného tato její výpověď zpochybňuje tvrzení JUDr. K., která při své svědecké výpovědi uvedla, že jí Mgr. M. výdajové pokladní doklady připravovala předem a ona je při provádění úhrad předávala paní S. Odvolací orgán tedy nepovažoval svědeckou výpověď JUDr. K. za důkaz, že společnost SAFAS poskytla žalobci věcné plnění na základě předmětných faktur.

Ohledně znaleckého posudku PhDr. V. M. odvolací orgán nesouhlasil s názorem žalobce, že by se k němu nemělo přihlížet, protože soudní znalkyně připouští vzhledem k nedostatku srovnávacího materiálu určitou pochybnost. Měl za to, že by bylo chybou tento posudek hodnotit, jakoby uvedenou pochybnost nepřipouštěl a ignorovat závěr znalkyně, že je odůvodněn předpoklad o padělání podpisů paní S. Podle finančního ředitelství řada důkazů v daňovém řízení pouze nasvědčuje určitému závěru, aniž by ho s jistotou prokazovala, a i k těmto nepřímým důkazům je třeba přihlížet, a to ve vzájemných souvislostech s ostatními důkazními prostředky a zjištěnými skutečnostmi. V případě znaleckého posudku se podle finančního ředitelství jedná o důkaz, který uskutečnění věcného plnění společností SAFAS významně zpochybňuje. Dle názoru odvolacího orgánu ze znaleckého posudku rozhodně nevyplývá, že soudní znalkyně měla k dispozici naprostý nedostatek srovnávacího materiálu, neboť pak by k žádnému závěru nedospěla.

K bankovním výpisům odvolací orgán uvedl, že tyto neprokazují věcné plnění, které se mělo uskutečnit na základě faktur od společnosti SAFAS. Zdůraznil, že poskytnutí služby je nutno prokázat předložením relevantních důkazních prostředků o jejich faktickém plnění. Takové důkazní prostředky žalobce při daňové kontrole ani v odvolacím řízení nepředložil.

K čestnému prohlášení Dipl. Ing. G. H., bývalého jednatele společnosti KWW, odvolací orgán mimo jiné uvedl, že čestné prohlášení na rozdíl od svědecké výpovědi nelze akceptovat v daňovém řízení jako důkazní prostředek, neboť jím nelze ověřit skutečnosti významné pro správné stanovení daňové povinnosti.

K námitce ohledně vytýkácího řízení versus daňové kontroly odvolací orgán uvedl, že dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že předmětná pohledávka byla vymáhána společností SAFAS.

Rovněž pak mělo finanční ředitelství za to, že pokladní doklady osvědčují pouze pohyb peněžních prostředků, ale nejsou důkazem poskytnutí tvrzených služeb.

Pokud se týká splátkových kalendářů, odvolací orgán také konstatoval, že jejich listinná podoba s podpisy zúčastněných stran dohledána nebyla a tudíž připustil, že k jejich podpisu nemuselo dojít. Uvedl, že podoba splátkových kalendářů, byť mohly zůstat ve stádiu návrhu, svědčí, spolu s výpovědí svědka Bc. Ř., spíše pro závěr, že žalobce minimálně v letech 2003 – 2004 jednal se společností KWW o splácení závazku sám, i když tvrdil, že správou a vymáháním pohledávky pověřil výhradně společnost SAFAS. Obsah splátkových kalendářů, které společnost KWW uzavřela (či chtěla uzavřít) se žalobcem, působí věrohodně – obsahují čísla faktur, jejichž nezaplacením závazek vznikl, údaje o částkách již zaplacených a aktuální částky nedoplatků odpovídající údajům předloženým žalobcem. Naopak listiny, které by jakkoliv svědčily o účasti společnosti SAFAS při vymáhání pohledávky u společnosti KWW dohledány nebyly. Vymáhání pohledávky společností SAFAS nepotvrdil při své svědecké výpovědi ani tehdejší prokurista společnosti KWW A. Foukal a ve vztahu k době, kdy společnost KWW závazek žalobci průběžně splácela, toto nepotvrdil ani svědek Bc. Ř. Tvrzení žalobce o tom, že předmětnou pohledávku vymáhala pro něj společnost SAFAS, nepotvrdily ani svědecké výpovědi Dipl. Ing. H. a Ing. J.

Podle odvolacího orgánu je i svědecká výpověď Dipl. Ing. H. v rozporu s tvrzením žalobce, že předmětnou pohledávku vymáhala společnost SAFAS a předložená smlouva o obstarání věci není důkazním prostředkem k prokázání daňově uznatelných nákladů. Samotná smlouva sama o sobě neprokazuje podle finančního ředitelství, že společnost SAFAS poskytla žalobci služby, tyto je nutno prokázat předložením relevantních důkazních prostředků o jejich faktickém plnění. Takové důkazní prostředky žalobce při daňové kontrole ani v odvolacím řízení nepředložil.

K fakturám vystaveným společností SAFAS odvolací orgán uvedl, že tyto důkazní prostředky samy o sobě neprokazují, že společnost SAFAS poskytla žalobci služby. Samotná faktura podle odvolacího orgánu není důkazem uskutečnění dodávky zboží či poskytnutí služby, neprokazuje, že náklad byl vynaložen v souladu s ust. § 24 zákona č. 586/1992 Sb. Odvolací orgán měl za to, že žalobce v daňovém řízení neprokázal, že vymáhání předmětné pohledávky se uskutečnilo na základě činnosti společnosti SAFAS. Podle odvolacího orgánu poskytnutí služby je nutno prokázat předložením relevantních důkazních prostředků o jejich faktickém plnění. Takové důkazní prostředky předloženy nebyly.

K „prohlášení o pravosti“, které učinil pan S. R. A. O. v Moskvě, odvolací orgán konstatoval, že obdobně jako čestné prohlášení nemůže být toto prohlášení v daňovém řízení důkazem o tvrzených skutečnostech. Prohlášení o pravosti jako důkazní prostředek nenahrazuje svědeckou výpověď, nelze jím ověřit skutečnosti významné pro správné stanovení daňové povinnosti. Předmětné sdělení podle odvolacího orgánu není doloženo důkazními prostředky, neobsahuje žádné konkrétní údaje, není z něho zřejmé, kdy a s kým mělo být jednáno, jaké částky, kdy a jakým způsobem, byly vymoženy a není dokonce ani zřejmé, zda se týká vymáhání pohledávky na základě předmětné smlouvy, neboť jako název dlužníka je uvedena společnost „KALTWERBERG“ místo společnosti „KALTWALZWERK“.

Ke svědecké výpovědi pana R. A. O. S. odvolací orgán uvedl, že správce daně požádal dne 13.5.2010 prostřednictvím mezinárodního dožádání o provedení svědecké výpovědi jmenovaného v Rusku, ale písemností ze dne 30.6.2011, č.j. 375146/11 byl správce daně

prostřednictvím Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu informován, že ačkoliv ruská daňová správa učinila veškeré kroky, aby provedla výslech svědka, z důvodu nekontaktnosti svědka se jí nepodařilo provedení výslechu jmenovaného zajistit.

Ke svědecké výpovědi pana A. F., který zastával funkci prokuristy společnosti KWW v období od 17.8.2004 do 12.7.2007 odvolací orgán konstatoval, že ve svědecké výpovědi jmenovaný uvedl, že společnost SAFAS nezná, není mu známo, že společnost SAFAS vymáhala na společnosti KWW dluh pro žalobce, vzpomněl si pouze na jeden případ návštěvy společnosti vymáhající pohledávky v sídle společnosti KWW, pravděpodobně to bylo v roce 2004. Mělo se jednat o čtyři muže v tmavém oblečení, zřejmě cizince. Tuto informaci měl od vrátného, v té době byl služebně mimo firmu. Podle odvolacího orgánu návštěva firmy vymáhající pohledávky v sídle společnosti KWW, která měla řadu nesplacených pohledávek, není důkazem, že se jednalo o firmu SAFAS vymáhající pohledávku pro žalobce. Ani skutečnost, že společnost KWW navštívili pouze muži, nesvědčí podle odvolacího orgánu pro závěr, že se jednalo o společnost SAFAS, neboť jednání se žalobcem se podle tvrzení žalobce měla zúčastňovat jednatelka společnosti SAFAS paní S.

Finanční ředitelství pro hl.m. Prahu se rovněž zabývalo oznámením o úmrtí N. S. i návrhem žalobce na předložení Ověřovací knihy úřadu Městské části Praha-Čakovice.

Odvolací orgán neosvědčil ani svědeckou výpověď Ing. J. jako důkaz prokazující tvrzení žalobce, že společnost SAFAS poskytla žalobci věcné plnění při vymáhání pohledávky. Podle odvolacího orgánu výpověď Ing. J. koresponduje se svědeckou výpovědí Dipl. Ing. H., který rovněž uvedl, že společnost SAFAS nezná.

V závěru odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odvolací orgán zdůraznil, že žalobce neprokázal, že se na základě činnosti společnosti SAFAS uskutečnilo vymáhání pohledávky. Měl za to, že žalobce porušil ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., neboť neprokázal oprávněnost zahrnutí částky ve výši 4 800 210,- Kč do daňových nákladů.

Žalobce v žalobě uvedl, že má za to, že dokazování v řízení zůstalo neúplné a hodnocení jednotlivých důkazních prostředků bylo nesprávné.

Především nebyl podle žalobce proveden nabídnutý důkaz výslechem svědka R. S.

Podle žalobce správce daně ani nedoplnil řízení výslechem Ing. H. před rakouským správcem daně tak, aby Ing. H. se mohl k čestnému prohlášení vyjádřit, a to přinejmenším potud, zda napsanému textu porozuměl a pokud ano, proč jej podepsal.

Žalobce rovněž namítal, že mu nebyla správcem daně ani dána možnost vyjádřit se k osobě znalce, vyjádřit se ke znaleckému posudku a klást znalci otázky. Měl za to, že s ohledem na naprostý nedostatek a věrohodnost (autentičnost) srovnávacího materiálu zůstávají závěry znalce v rovině pravděpodobnostní, nikoliv v rovině důkazní. Považoval za pravděpodobné, že by bylo možno zajistit větší množství srovnávacího materiálu, a to zejména i srovnávacího materiálu autorizovaného, u kterého nebude pochybnost o pravosti.

Dále žalobce považoval z procesního hlediska postup odvolacího orgánu, který zpochybňuje důkazní hodnotu smlouvy formálním dojmem, jakým na něho smlouva působí, za odporující požadavkům logiky, kterými se musí řídit aplikace zásady volného hodnocení důkazů, zakotvené v § 3 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Žalobce je přesvědčen o tom, že nepřísluší správci daně posuzovat obvyklou formu či obsah takové smlouvy.

Žalobce také namítal, že výslech jednatelky JUDr. D. K., přestože mimo pochybnost je statutárním orgánem daňového subjektu, byl při ústním jednání dne 21.10.2008 prováděn

jako výpověď svědecká, tedy s nesprávným poučením, a proto procesně neúčinným způsobem.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu se ve vyjádření k podané žalobě zabývalo jednotlivými žalobními body, přičemž neshledalo žádnou námitku žalobce důvodnou. Navrhlo žalobu zamítnout.

Při jednání konaném dne 15.9.2016 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Při vyhlášení rozsudku dne 20.9.2016 nebyl žádný z účastníků přítomen.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2005 do 31.12.2005, zpráva o kontrole daně z příjmů právnických osob ze dne 29.7.2009 vč. protokolu o ústním jednání ze dne 29.7.2009, dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 14.9.2009 č.j.: 262728/09/009513104904, odvolání žalobce ze dne 20.10.2009 vč. doplnění ze dne 9.11.2009, výzva Finančního úřadu pro Prahu 9 k doplnění řízení ze dne 26.2.2010 č.j.: 66699/10/009931108459, odpověď žalobce na výzvu ze dne 26.2.2010, oznámení Finančního úřadu pro Prahu 9 o předvolání svědka ze dne 16.3.2010, protokol o ústním jednání ze dne 21.10.2008 – svědecká výpověď JUDr. D.K., ze dne 9.4.2010 – svědecká výpověď Bc. I. Ř., protokol o ústním jednání ze dne 23.4.2010 – ústní jednání ve věci odvolání, sdělení žalobce ze dne 11.5.2010 k dotazům vzneseným při ústním jednání dne 23.4.2010, dožádání o provedení svědecké výpovědi ze dne 13.5.2010 (Dipl. Ing. G. H.-Rakouská republika, S.R. A. O. – Ruská federace), sdělení žalobce ze dne 2.6.2010 k dotazům vzneseným při ústním jednání dne 23.4.2010, mezinárodní výměna informací-výslech svědka v Rakousku- Dipl. Ing. G. H., vyjádření daňového subjektu k výslechu svědka Dipl. Ing. G. H. ze dne 1.2.2011, sdělení správce daně ze dne 17.3.2011 k vyjádření daňového subjektu ze dne 1.2.2011, sdělení správce daně k doplnění dokazování ze dne 16.1.2012 a žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18.9.2012 č.j.: 13179/12-1200-106947.

Městský soud v Praze přezkoumal v rámci podané žaloby napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 8 odst. 1 zákona 280/2009 Sb. správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb. správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ust. § 8 odst. 3 správce daně vychází ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.

Podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, (ve znění rozhodném ke zdaňovacímu období roku 2005) výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.

Žalobce v podané žalobě nesouhlasí se závěry daňových orgánů, má za to, že dokazování v řízení zůstalo neúplné a hodnocení jednotlivých důkazních prostředků bylo nesprávné.

Především namítal, že nebyl proveden důkaz výsledkem svědka R. S., přestože byl označen, včetně bydliště v Moskvě, přičemž se jednalo o konkrétní fyzickou osobu, která se na poskytování služeb k vymáhání pohledávky osobně podílela.

K této námitce soud konstatuje, že z daňového spisu, konkrétně z přípisu adresovanému Ministerstvu financí ze dne 13.5.2010 č.j.:185604/10/009937108459 ve věci dožádání o provedení svědecké výpovědi v souladu se zákonem č. 253/200 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní je zřejmé, že daňové orgány žádaly o provedení výsledku svědka pana S. R. A. O., Z. a A. Kosmoděmjanskich, dům 20, byt 39, Moskva, Ruská federace. Z dopisu vedoucího analyticko-vyhledávacího oddělení ze dne 30.6.2011 č.j.: 8453/11-1600-100711 vyplývá, že ruská daňová správa sdělila, že v jejich databázi je uvedena adresa s číslem bytu (Flat) 40. Daňová správa zaslala na obě adresy (Flat 39 a Flat 40) výzvu, aby se subjekt dostavil na finanční úřad za účelem zodpovězení dotazů, následně se i daňový inspektor vydal na uvedenou adresu, ale ani v bytě 39 ani v bytě 40 mu nikdo neotevřel. Ve schránce byla daňovému subjektu zanechána další výzva k dostavení na finanční úřad. Ruská daňová správa požádala o pomoc při hledání tohoto svědka orgány činné v trestním řízení.

Neprovedení výsledku navrhovaného svědka R. S. nebylo projevem libovůle daňového orgánu, nýbrž nebylo provedeno z objektivních příčin spočívajících v nekontaktnosti této osoby a v nedohledatelnosti jmenovaného ruskými orgány.

Dále žalobce namítal, že správce daně nedoplnil řízení výsledkem Ing. H. před rakouským správcem daně tak, aby Ing. H. se mohl vyjádřit k čestnému prohlášení a to přinejmenším k tomu, zda napsanému textu porozuměl a pokud ano, proč jej podepsal, ač to žalobce v daňovém řízení navrhoval.

K této námitce soud uvádí, že z předloženého daňového spisu vyplývá, že v předmětném řízení byl Ing. H. slyšen jako svědek v rámci dožádání rakouskými správními orgány. Svědek H. pak ve své svědecké výpovědi potvrdil tu skutečnost, že společnost SAFAS nezná a nikdy o ní neslyšel. Daňové orgány tedy v rámci předmětného řízení vycházely z této výpovědi svědka H., když správně v souladu s judikaturou správních soudů zhodnotily v odůvodnění svého rozhodnutí čestné prohlášení, na které žalobce odkazoval ve své žalobě, jako podklad v dané věci irrelevantní, který nemůže v rámci daňového řízení obstát coby důkaz. Ve sdělení ze dne 14.4.2009, které správce daně obdržel dne 17.4.2009, týkajícího se omluvy z jednání, Ing. G.H. mimo jiné uvedl, že jeho informace o žalobci se

omezují pouze na to, že si vzpomíná, že s uvedenou společností nějaký obchod proběhl a to je všechno. Nemá tedy, co by správci daně oznámil a z tohoto důvodu se domnívá, že jeho výpověď jako svědka je zbytečná a i velmi neekonomická. Z uvedeného je tedy zřejmé, že by z hlediska daňového řízení byla žalobcem navrhovaná výpověď svědka Ing. H., resp. její doplnění nadbytečné.

Žalobce rovněž uplatnil námitku, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k osobě znalce, vyjádřit se ke znaleckému posudku a klást znalci otázky. Soud upozorňuje na skutečnost, že žalobce v daňovém řízení námitky proti osobě znalce nevzneshl, nijak nezpochybnil jeho odbornost a možnost vyjádřit se ke znaleckému posudku měl, což učinil ve svém sdělení ze dne 6.10.2011, kde namítal, že s ohledem na naprostý nedostatek a věrohodnost srovnávacího materiálu zůstávají závěry znalce v rovině pravděpodobnostní, nikoli v rovině důkazní. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce byl s předmětným znaleckým posudkem PhDr. V. M. obeznámen a v rámci řízení se k němu i vyjádřil.

Pokud pak se jedná o smlouvu ze dne 1.11.2003 uzavřenou mezi žalobcem a společností SAFAS, soud souhlasí s odvolacím orgánem v tom, že předložená smlouva není důkazním prostředkem k prokázání daňově uznatelných nákladů, když sama o sobě neprokazuje, že společnost SAFAS poskytla žalobci předmětné služby.

Rovněž soud souhlasí s odvolacím orgánem v tom, že pokladní doklady osvědčují pouze pohyb peněžních prostředků, ale nejsou důkazem poskytnutí tvrzených služeb.

K výtce žalobce, že výslech jednatelky JUDr. D. K. byl při ústním jednání prováděn jako výpověď svědecká, tedy s nesprávným poučením, a proto procesně neúčinným způsobem, je třeba poukázat na to, že poučení JUDr. D. K. bylo provedeno dostatečně a její označení v protokole jako svědkyně nemůže mít vliv na procesní relevanci této výpovědi.

Ohledně splátkových kalendářů odvolací orgán nestaví najisto, že by splátkový kalendář byl sjednán, ale existenci listiny splátkového kalendáře, byť nepodepsané, používá jako podpůrný argument o věrohodnosti výpovědi prokuristy A. F. a svědků Bc. Ř., Ing. J. a Ing. H., kteří vymáhání pohledávky společností SAFAS jednoznačně nepotvrdili.

Soud souhlasí se žalobcem v tom, že není na správci daně, aby organizoval podnikatelskou činnost žalobce, avšak za situace, kdy žalobce není schopen prokázat faktická plnění, je tedy legitimní, aby správce daně hodnotil věrohodnost postupu při vymáhání pohledávek, jakožto podnikatelské činnosti a ve vztahu k obecným zvyklostem v této oblasti podnikání.

Daňové orgány se dle názoru soudu předmětnou věcí podrobně zabývaly, svá zjištění opřely o provedené dokazování, ze skutkových zjištění učinily relevantní závěry a to, že žalobce se závěry daňových orgánů nesouhlasí, neznamená, že by byly nesprávné natož nezákonné. Z předloženého daňového spisu vyplývá, že důkazní břemeno rozložené v daňovém řízení mezi žalobce a žalovaného žalobce oproti odvolacímu orgánu neunesl.

Vzhledem ke shora uvedenému má soud za to, že žádná z námitek žalobce není důvodná, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. září 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: J. Válková